

[Erhard Jakobsen.]

Socialdemokratiet var enig i momsforhøjelsen. Socialdemokratiet var enig i besparelser, der i 1975-kr. løb op på omkring 5 mia kr., men kan jo så absolut ikke gå med til de sidste 2 mia kr. Det er også i orden. Men hvad der ikke er i orden, det er, at man så pludselig i forhandlingerne giver sig til at snakke om noget helt tredje, om noget, man slet ikke havde haft med i de indledende faser. Det er den gamle taktik, det var også den form for skinforhandlinger, der fandt sted i forbindelse med storebededagsforliget, og det er altså den måde, der er typisk for partier, som har årelang træning i, hvordan man kan forhandle, så det på forhånd er givet, at forhandlingerne skal bryde sammen.

Det, man foreslog, var helt ude af trit med det, socialdemokratiet selv har gjort, da man sad med regeringsansvaret, og det var ude af trit med det boligforlig, som man havde presset så meget på for at få sammen med os andre, og som vi tilsluttede os.

Og så havde hr. Glistrup venlige bemærkninger også til mig og mit parti, fordi vi har bestræbt os på at få forlig i stedet for valg. Må jeg minde hr. Glistrup om, at det er ikke mere end 14 dage siden, hr. Glistrup selv sagde det samme; hr. Glistrup var selv inde på, at det var helt meningsløst med et valg, at der naturligvis ikke var den fjerneste grund til valg. Men hr. Glistrup skifter hurtigt, det er vi vant til, det sker undertiden fra om aftenen til om morgenen og så til om aftenen igen, og det må man vænne sig til, hvis man vil forhandle med hr. Glistrup. Jeg har været med til at bebrejde regeringen, at man ikke fra starten tog hr. Glistrup med i forhandlingerne, for det var ikke rimeligt, og det har skadet resultatet. Men det fritager ikke hr. Glistrup fra det tunge ansvar, der ligger i, at da det så lykkedes partierne i fredagsklubben at få hr. Glistrups synspunkter lagt frem — og der var god tid, ikke for hr. Glistrup, for han var til møder, men der var god tid til at forhandle hr. Glistrups synspunkter — så var der bare én ting, der ikke stod klart, og det var alt det, som hr. Glistrup nu kører på; det stod ikke klart, og det var ikke, fordi forhandleren ikke gjorde det klart, men det var, fordi hr. Glistrup ikke selv var klar over det på det tidspunkt.

Hr. Glistrup har, og det er vel af hensyn

til en ansvarsløs valgagitation i sin tid, følt sig forpligtet over for et bundfradrag på 60.000 kr., for det var, hvad han bildte vælgerne ind, det var, at der skulle komme et bundfradrag på 60.000 kr. Så er det klart, så kniber det gevaldigt at komme nedad, og derfor lægger man sig omkring 19.000 kr.

Enhver, der kender det mindste til alt det her, ved, at det er jo ikke bundfradragene, det drejer sig om, det er skalaerne, det drejer sig om. Og den skala, der nu foreligger, den afpillede skala, fordi momsforhøjelsen ikke er med, selv denne afpillede skala gælder jo lige nøjagtig de samme folk, som hr. Glistrup vil gavne. Men det må ikke hedde sig; hr. Glistrup skal nu pludselig være de dårligst stillede repræsentant; det må han skændes med socialdemokraterne og kommunisterne om, det finder de folk jo nok selv ud af. Men det er bare det, at man vil gøre en bundgrænse til et magisk problem, et magisk tal i stedet for at forhandle skalaer, lægge dem ved siden af hinanden og sige: hvad er det, vi vil nå? Det har både hr. Hilmar Baunsgaard og hr. Schlüter været inde på.

Det, vi vil nå, det er på den ene side at lette skatten betydeligt i bunden, for vi ved, hvad det betyder, at folketinget yder sit bidrag til at løse lavtlønsproblemet, men vi vil sandelig også løse problemet oppe, hvor folk skal inspireres til at tjene 5.000 kr. og 10.000 kr. ekstra. Det gør man overhovedet ikke ved hr. Glistrups forslag, og det har hr. Glistrup ignoreret, han har ikke lagt skjul på i forhandlingerne, at det interesserer ikke ham. Nej, men det interesserer alle andre i dette ting, for skal vi være gode ved folk, der ikke har ret meget, så skal der jo nogen til at betale det, og det er ikke de rige her i landet, for dem er der ikke så forfærdelig mange af, og man tager 2/3 af deres indkomst i forvejen. Hvis man skal være god ved de folk, der har små indkomster, så skal de folk, som ikke har så særlig store indkomster, betale, og for at de skal betale, skal de tjene noget; derfor skal man inspirere dem til at tjene noget, gøre en større indsats og så få lov til at beholde noget af det selv, for ellers gør de det ikke.

Enhver ved jo, at gennem de seneste år har man hørt flere og flere sige: ja, jeg har før taget et ekstrajob, men det gør jeg altså ikke mere, for jeg får kun 40 øre af hver